

050. Bijbelstudie over de MESSIAANSE PSALMEN - TEHILIM M'SHICHI'IM תהלים משיחיים

Deel 4: Psalm 22:7-9 en 13-16

Deze bijbelstudie is het vierde deel van een reeks over de Messiaanse Psalmen, die allemaal heen wijzen naar de Mashiach als de Koning der koningen, de Lijdende Knecht en Verlosser, de Profeet, de Koninklijke Priester, de Zoon van G'd, de Volmaakte Mens en de Rechter bij Zijn Wederkomst. Het is een feit dat er meer dan 300 profetieën over de komende Mashiach in alle drie delen van de TeNaCH staan, zowel in de תורה Tora [de Wet] alsook in de נביאים N'vi'im [de Profeten] en in de כתובים Ketuvim [de Geschriften], waarvan de תהלים Tehilim [de Psalmen] de kern vormen. Ongeveer 40 van deze profetieën zijn zelfs zeer specifiek en spreken rechtstreeks over Yeshua, ook al doen de rabbijnen hun best om dat voor hun achterban te verbergen, want het is toch wel bijzonder opvallend dat juist de meest duidelijke Messiaanse Psalmen zoals o.a. תהלים Tehilim 2, 22, 69 en 110 zowel in de orthodoxe alsook in de liberale Sidur [het Joodse gebedenboek] ontbreken, terwijl de Psalmen toch eigenlijk over het algemeen in de Joodse gebedenboeken juist centraal staan en derhalve tot de Joodse standaardgebeden behoren. De gedachte is dus nogal voor de hand liggend dat deze en andere Messiaanse Psalmen bewust uit de Joodse liturgie verwijderd zijn juist omdat zij zo duidelijk over Yeshua spreken. Daarom bestuderen wij in deze bijbelstudiereeks een aantal Psalmen die men in de Sidur tevergeefs zoekt, in zijn geheel vers voor vers en vergelijken ze met relevante teksten uit de Evangeliën en behandelen van andere Psalmen slechts de verzen die rechtstreeks op de Mashiach betrekking hebben. Als eerste hebben wij Psalm 2 bestudeerd, waarin de Eeuwige plechtig verklaart, dat de Mashiach Zijn Zoon is, die Hij als Koning heeft aangesteld over Zijn heilige berg Tziyon en waarin gesproken wordt over de overwinning van Yeshua haMashiach over zijn vijanden, de oprichting van Zijn Koninkrijk, Zijn heerschappij en de aanbidding door Zijn volk. Het derde deel van deze reeks ging over vers 2 van Psalm 22, die ook wel de lijdenspsalm genoemd wordt omdat hij veel overeenkomsten met Jesaja 53 vertoont.

Psalm 22

“Mijn G'd, mijn G'd, waarom hebt Gij mij verlaten, verre zijnde van mijn verlossing, bij de woorden van mijn jammerklacht? Mijn G'd, ik roep des daags, en Gij antwoordt niet, en des nachts, en ik kom niet tot stilte. Nochtans zijt Gij de Heilige, die troont op de lofzangen Israëls. Op U hebben onze vaders vertrouwd, zij hebben vertrouwd, en Gij deedt hen ontkomen; tot U hebben zij geroepen en zij werden gered, op U hebben zij vertrouwd en zij zijn niet beschaamd. Maar ik ben een worm en geen man, een smaad voor de mensen en veracht door het volk. Allen die mij zien, bespotten mij, zij steken de lip uit, zij schudden het hoofd: Wentel het op de Eeuwige; laat die hem verlossen, hem redden, Hij heeft immers welgevallen aan hem! Gij toch hebt mij uit de moederschoot getogen, Gij deedt mij vertrouwend rusten aan de borst van mijn moeder; aan U werd ik overgegeven bij mijn geboorte, van de moederschoot af zijt Gij mijn G'd. Wees dan niet verre van mij, want nabij is de nood, en er is geen helper. Vele stieren hebben mij omringd, buffels van Bashan hebben mij omsingeld; zij sperren hun muil tegen mij open; een verscheurende, brullende leeuw. Als water ben ik uitgestort en al mijn beenderen zijn ontwricht; mijn hart is geworden als was, het is gesmolten in mijn binnenste; verdroogd als een scherf is mijn kracht, mijn tong kleeft aan mijn gehemelte; in het stof des doods legt Gij mij neer. Want honden hebben mij omringd, een bende boosdoeners heeft mij omsingeld, die mijn handen en voeten doorboren. Al mijn beenderen kan ik tellen; zij kijken toe, zij zien met leedvermaak naar mij. Zij verdelen mijn klederen onder elkander en werpen het lot over mijn gewaad. Maar Gij, Adonai, wees niet verre; mijn sterkte, haast U mij ter hulpe. Red van het zwaard mijn ziel, mijn eenzame, van het geweld van de hond. Verlos mij uit de muil van de leeuw, en van de horens der woudossen. Gij hebt mij geantwoord! Ik zal Uw naam aan mijn broeders verkondigen, in het midden der gemeente zal ik U lofzingen: Gij, die de Eeuwige vreest, looft Hem, verheerlijkt Hem, gij ganse nageslacht van Ya'aqov [Jakob], en hebt ontzag

voor Hem, *gij ganse nageslacht van Yisra'el [Israël]. Want Hij heeft niet veracht noch versmaad de ellende van de ellendige, en zijn aangezicht niet voor hem verborgen, maar Hij heeft gehoord, toen hij tot Hem riep. Van U komt mijn lof in een grote gemeente, mijn geloften zal ik betalen in de tegenwoordigheid van wie Hem vrezen. De ootmoedigen zullen eten en verzadigd worden, wie de Eeuwige zoeken, zullen Hem loven, uw hart leve op, voor immer. Alle einden der aarde zullen het gedenken en zich tot de Eeuwige bekeren; alle geslachten der volken zullen zich nederbuigen voor Uw aangezicht. Want het koninkrijk is van Adonai, Hij is Heerser over de volken. Alle welgedanen der aarde eten en aanbidden; voor Hem knielen allen die in het stof nederdalen, en wie zijn ziel niet in leven kan houden. Het nakroost zal Hem dienen, er zal van de Eeuwige verteld worden aan het komende geslacht; zij zullen Zijn gerechtigheid verkondigen aan het volk dat geboren zal worden, omdat Hij het gedaan heeft.*" (תהילים Tehilim 22:1-32).

De lijdenspsalm

Deze Psalm verwoordt als geen andere het lijden van Yeshua en wordt daarom ook vanouds de lijdenspsalm genoemd. Met name de verzen 2, 8-9 en 12-19 komen tot in het kleinste detail overeen met het lijdensverhaal van de Mashiach, zodat we de vier evangeliën er gewoon naast kunnen leggen, wat door de eeuwen heen velen ook gedaan hebben. Desalniettemin blijft de Joodse orthodoxie zich tegen deze uitleg verzetten en ontkent in alle toonaarden dat dit een Messiaanse Psalm zou zijn. Sterker nog: op sommige orthodoxe websites wordt zelfs keihard beweerd dat de Tehilim [Psalmen] in zijn geheel geen profetische geschriften zouden zijn en dat derhalve ook Psalm 22 niet zou claimen om te profeteren over de Mashiach. Daarom past men deze psalm doorgaans in de meest letterlijke, dus niet profetische betekenis toe op David, die volgens deze interpretatie slechts over zichzelf praat. Hij zou slechts de confrontaties met zijn vijanden hebben beschreven en zijn wens voor de hulp van Adonai. In de rabbijnse literatuur en met name in de Mishna en de Gemara, wordt Psalm 22 echter ook op Esther toegepast. Zeker, zowel David alsook Esther zijn beiden daadwerkelijk in benauwdheid en ellende geweest en omringd door vijanden, maar veel van de bijzonderheden, die in deze Psalm heel gedetailleerd genoemd zijn, hebben nooit plaats gevonden in het leven van David en zeker niet in het leven van Esther en sowieso niet in dezelfde chronologische volgorde, wat in het lijdensverhaal van Yeshua daarentegen wel degelijk het geval is geweest. Daarom kan Psalm 22 alleen maar letterlijk toegepast worden op Hem en op niemand anders. Yeshua wordt hier omsingeld en beledigd door Zijn vijanden, de overpriesters en schriftgeleerden, die dus van een hogere rang waren en vanwege hun kracht en woede vergeleken worden met sterke buffels en leeuwen, en anderen van een lagere rang, die vergeleken worden met honden. Overigens worden honden in de Bijbel vaak ook metaforisch toegepast op heidenen en wij kunnen daarbij zonder meer denken aan de Romeinse soldaten die Yeshua eerst gemarteld en vervolgens gekruisigd hebben. Zelfs de manier van Zijn dood wordt hier zeer nauwkeurig beschreven. In vers 17 lezen wij, dat zij Zijn handen en voeten hebben doordrongen en vervolgens in vers 19 dat zij Zijn klederen verdeelden en het lot hebben geworpen over zijn mantel. Er is geen enkele passage in geheel de Schrift die zo een krachtige, duidelijke voorzegging is van het lijden en sterven van de Mashiach en zo nauwkeurig vervuld is geworden als deze in Psalm 22. En toch wordt elke zinspelende op Yeshua door de rabbijnen ten stelligste tegengesproken en met allerlei argumenten bestreden. De controversie begint al bij het tweede vers. Van orthodoxe zijde wordt erop gewezen dat de woorden: "*Mijn G'd, mijn G'd, waarom hebt Gij mij verlaten?*", die Yeshua volgens de evangeliën aan het kruis uitriep, op geen enkele wijze in verband gebracht kunnen worden met vers 2 van psalm 22 omdat deze beide uitspraken in de grondteksten volgens hen helemaal niet met elkaar overeenkomen. Wij hebben in deel 3 van deze studiereeks echter duidelijk aangetoond dat Yeshua wel degelijk deze psalmvers citeerde en op Zichzelf toepaste, maar dat het vrijwel onmogelijk is om alle woorden uit een Semitische taal, zowel Hebreeuws alsook Aramees, weer te geven in het Griekse schrift. Vanzelfsprekend komen de woorden dan ook foutief terecht in de diverse bijbelvertalingen. Het ogenschijnlijke verschil zit derhalve niet in de oorspronkelijke woorden die Yeshua in Zijn eigen moedertaal uitriep, maar in de Griekse transcriptie daarvan. Toch passen sommige rabbijnse bronnen deze Psalm liever toe op Esther in haar strijd tegen Haman. De rabbijnse verklaring zegt dat het Esther is die in vers 2 roept om verlost te worden van Haman. Maar Esther roept volgens hen niet voor zichzelf maar omwille van haar volk en vervult derhalve de rol van verlosser en voorbidder van Israël. Het Talmud-

traktaat מגילה Megila 15b vertelt dat toen Esther op weg was naar Koning Achash'verosh om hem te smeken het decreet tegen de Joden te herroepen, zij door een kamer vol afgodsbeelden liep, en dat toen de Shechina haar verliet. Zij riep toen vertwijfeld uit: *“Mijn G'd, mijn G'd, waarom hebt Gij mij verlaten?”*. Volgens de rabbijnen staat deze Psalm die volgens de traditie altijd met Purim, het Lotenfeest gelezen wordt, vol met zinspelingen op Esther waar de Gemara verder op in gaat. Ik zal daar straks enkele voorbeelden van laten zien. Dat de huidige rabbijnen zo nadrukkelijk ontkennen dat dit een profetische Psalm is over het plaatsvervangend lijden en sterven van de Mashiach, moeten wij volgens mij zien als een Joodse reactie op de christelijke claim daarop. Op talrijke orthodoxe websites die zich tot doel gesteld hebben om het gezag en de betrouwbaarheid van B'rit haChadasha [het Nieuwe Testament] in twijfel te trekken en het geloof in Yeshua te ondermijnen, alsook op diverse discussiesites komen wij ook allerlei anti-messiaanse commentaren en argumenten met betrekking tot Psalm 22 tegen. Toch is deze afwijzende houding beslist niet typisch Joods te noemen, want het is niet altijd zo geweest. Het is namelijk interessant, dat er ook teksten met citaten van deze Psalm in de oude rabbijnse literatuur bestaan, die de gedachte aan het lijden van de Mashiach voor de hele mensheid juist ondersteunen. De vraag is nu wie deze Mashiach is. Op deze vraag hebben de rabbijnen nooit een goed antwoord kunnen geven. Als je tegenwoordig in Israël goed om je heen kijkt zie je vaak op muren en zelfs op autoruiten posters met het foto van Menachem Mendel Schneersohn en het opschrift “Rebbe Melech Moschiach” [rabbi koning messias]. Met name in ultraorthodoxe chassidische kringen wordt de Lubawitscher Rebbe beschouwd als Moschiach, en toch zou niemand van hen het in zijn hoofd halen om Psalm 22 op hem te betrekken, want hij is in hun ogen niet de enige Mashiach. Volgens de chassidische leer zou elke generatie namelijk zijn eigen Mashiach hebben. Als een Chossid zich dus bekeerd en tot geloof in Yeshua komt, dan is het nog maar zeer de vraag of hij in Yeshua **dè** Mashiach ziet, of gewoon **een** Mashiach. De bekende geleerde Moshe ben Maimon, beter bekend als Maimonides, zag in de Mashiach een zoon van David, die weliswaar als koning over Israël zal regeren, maar toch een sterfelijk mens zal zijn. Rav Bachya ben Asher, ook wel Rabeinu B'chai genoemd, was het hiermee niet eens en geloofde dat de Mashiach onsterfelijk zal zijn. Als deze twee wijze mannen Yeshua hadden gekend, dan hadden ze kunnen weten dat ze met betrekking op Hem allebei gelijk hadden. In de tijd van de Targum, de Talmud en de Midrash werd het idee van de Mashiach op een gegeven moment opgesplitst in twee personen. Zo heeft de oude literatuur het over Mashiach Ben David, de zegevierende Koning, en over Mashiach Ben Yosef, de lijdende Knecht, en met betrekking tot de laatstgenoemde wordt diverse keren Psalm 22 rechtstreeks aangehaald in de Pesiq'ta Rabati, een in het jaar 845 samengestelde collectie van de aggadische Midrash. In dit negende-eeuwse Joodse werk, en dan met name in Pis'qa 36 en 37, verschijnt een opmerkelijke interpretatie, namelijk de verklaring dat de Mashiach, hier Efrayim genoemd, plaatsvervangend voor de zonden van Israël en van de hele wereld moet lijden om G'd met de mensheid te verzoenen. Om deze uitleg over Efrayim, de Mashiach Ben Yosef te verduidelijken worden verschillende verzen van תהילים Tehilim 22 ter illustratie aangehaald, maar ook de ילקוט Yal'qut op ישעיהו Yeshayahu [Jesaja] 60 past Psalm 22 op de Mashiach toe. Wij gaan een aantal van deze teksten straks doornemen, maar als we בריית החדשה B'rit haChadasha ernaast leggen, dan zal het ons duidelijk worden dat Psalm 22 opmerkelijke overeenkomsten vertoont met het lijdensverhaal en de kruisiging van Yeshua haMashiach. We zullen zien dat de Mashiach Ben Yosef, de lijdende Knecht, en de Mashiach Ben David, de zegevierende Koning, één en dezelfde Persoon is: Yeshua! In het vorige, het derde deel van deze studiereeks hebben we uitvoerig vers 2 van Psalm 22 behandeld. We gaan nu verder en dan komen we opeens een hele vreemde uitspraak tegen:

Vers 7: “Maar ik ben een worm en geen man, een smaad voor de mensen en veracht door het volk!”

Als wij ervan uitgaan, dat David het hier niet over zichzelf heeft, maar dat ook deze woorden op de Mashiach slaan, dan betekent dit dat Hij Yeshua een worm noemt! Kan dat zomaar? Is dat niet oneerbiedig? Is dat niet g'dslasterend? Nee, en ik zal u ook uitleggen waarom niet. Weet u, hier is niet David aan het woord, maar Yeshua zelf via Ruach haQodesh [de Heilige Geest] door de mond van David. Er staat immers geschreven dat Yeshua Zichzelf vernederd heeft: *“En in Zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot*

de dood, ja, tot de dood des kruises." (Filippenzen 2:8). Het is Yeshua zelf, die niet alleen Zoon van G'd, maar tegelijkertijd ook Zoon des mensen was, die Zichzelf hier een worm noemt! Wat wil Hij daarmee zeggen? Niets anders dan dat Hij in elk opzicht aan ons gelijk was, een mens van vlees en bloed met alle zwakheden. In de Bijbel is een worm namelijk een allegorie voor de mens. Dat komt heel duidelijk in **אִיּוֹב** Iyov [Job] 25:6 naar voren: "Wat vermag dan de mens, een worm slechts, wat kan het mensenkind, een made?" De verwijzing naar een worm wordt ook metaforisch op het volk Israël toegepast: "Vrees niet, gij wormpje Ya'aqov [Jakob], gij volkje Israël!" (**יְשַׁעְיָהוּ** Yeshayahu [Jesaja] 41:14, NBG-vertaling). Een sterfelijk mensenkind is in zijn zwakheid dus niet meer dan een worm en in **עֲבָרִים** Iv'rim [Hebreeën] 2:17 staat geschreven, dat Yeshua in alle opzichten aan Zijn broeders gelijk moest worden, want Hij heeft uw en mijn plaats namelijk ingenomen aan dat kruis. Maar besef wel dat wanneer u Zijn plaatsvervangend offer niet gelooft en dus ook niet aanneemt, dan blijft de straf alsnog op u wachten, want het loon van de zonde is de dood (Romeinen 6:23). Vergeet dat nooit! Het tweede deel van vers 7, dat de Mashiach zou lijden en veracht zou zijn van het volk, wordt in het Talmudtraktaat **סַנְהֶדְרִין** San'hedrin 98b, in de Midrash Tan'chumi door Rabbi Nachman en zelfs in de Zohar door Rabbi Shimon ben Yochai rechtstreeks met **יְשַׁעְיָהוּ** Yeshayahu [Jesaja] 53:3 en 4 in verband gebracht, waar geschreven staat: "Hij was veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertrouwd met ziekte, ja, als iemand, voor wie men het gelaat verbergt; hij was veracht en wij hebben hem niet geacht. Nochtans, onze ziekten heeft hij op zich genomen, en onze smarten gedragen; wij echter hielden hem voor een geplaagde, een door G'd geslagene en verdrukte." We gaan verder met het volgende vers in Psalm 22:

Vers 8: "Allen die mij zien, bespotten mij, zij steken de lip uit, zij schudden het hoofd:"

Dit vers werd letterlijk vervuld toen Yeshua aan het kruis hing, want zij gingen Hem inderdaad bespotten en daarbij hun hoofd schudden: "En de voorbijgangers spraken lastertaal tegen Hem, schudden hun hoofd en zeiden: Gij, die de tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt, red Uzelf, indien Gij G'ds Zoon zijt, en kom af van het kruis!" (**מַתִּיתְיָהוּ** Matit'yahu [Mattheüs] 27:39-40). Ook dit vers van Psalm 22 wordt in de rabbijnse literatuur letterlijk op E'frayim, de lijdende Mashiach Ben Yosef toegepast: "Allen die minachtend naar mij kijken lachen mij uit, zij steken de lip uit en schudden het hoofd!" (**פֶּסֶק יִקְתָּא רַבְתִּי** Pesiq'ta Rabati 37:1).

Vers 9: "Wentel het op de Eeuwige; laat die hem verlossen, hem redden, Hij heeft immers welgevallen aan hem!"

Zelfs de overpriesters staan samen met de oudsten en schriftgeleerden voor het kruis te spotten met precies dezelfde woorden die reeds in vers 9 van Psalm 22 staan voorspeld: "Hij heeft zijn vertrouwen op G'd gesteld; laat die Hem nu verlossen, indien Hij een welgevallen in Hem heeft!" (**מַתִּיתְיָהוּ** Matit'yahu [Mattheüs] 27:43).

Vers 13: "Vele stieren hebben mij omringd, buffels van Bashan hebben mij omsingeld"

Hier is sprake van een parallelisme, want er wordt twee keer hetzelfde gezegd om het extra te benadrukken. De stieren en buffels worden in de rabbijnse verklaring met de zonen van Haman uit het verhaal van Esther in verband gebracht, maar in de context van de Psalm en het verslag van de kruisiging is het de vijandige menigte die de lijdende Mashiach omringt.

Vers 14: "Zij sperren hun muil tegen mij open; een verscheurende, brullende leeuw!"

Deze beeldspraak vertolkt de agressieve houding van de woedende menigte om de lijdende Mashiach heen, zoals dit citaat uit Psalm 22 ook in de Midrash wordt uitgelegd: "Voorts zullen zij over hem als leeuwen brullen, zoals wordt gezegd: zij sperren hun muil tegen mij open als een verscheurende en brullende leeuw!" (**פֶּסֶק יִקְתָּא רַבְתִּי** Pesiq'ta Rabati 37:1).

Vers 15: "Als water ben ik uitgestort en al mijn beenderen zijn ontwricht; mijn hart is geworden als was, het is gesmolten in mijn binnenste"

Ook dit vers wordt in hetzelfde gedeelte van de פסיקתא רבתי Pesiq'ta Rabati aangehaald: "Ik ben uitgegoten als water, en al mijn beenderen zijn ontwricht, mijn hart is geworden als was, het is gesmolten in mijn binnenste." Er wordt zowel in Psalm 22 alsook in de Midrash gezegd dat al zijn beenderen zijn ontwricht. Dit is een opmerkelijk detail, want het is namelijk een typisch kenmerk van iemand die gekruisigd werd omdat door het uittrekken als gevolg van het hangen aan het kruis de armen uit de kom schieten. Interessant, want in de tijd dat David deze Psalm schreef was de kruisiging nog niet bekend omdat deze executievorm pas vele eeuwen na het schrijven van deze Psalm in Judea door de Romeinen werd ingevoerd.

Vers 16: "Verdroomd als een scherf is mijn kracht, mijn tong kleeft aan mijn gehemelte; in het stof des doods legt Gij mij neer."

Het slachtoffer geeft aan dat Zijn kracht verdroomd is als een potscherf. De Talmud zegt dat hiermee het verdrogen van het lichaamsvocht bedoeld is met het gevolg dat Zijn tong door het uitdrogen aan Zijn gehemelte kleeft. Ook dit is weer een typisch kenmerk van een kruisiging, en slaat precies op de kruisiging van Yeshua, die op middag van de 14^e Nisan, het heetste tijdstip van de dag heeft plaatsgevonden: "Hierna zeide Yeshua, daar Hij wist, dat alles reeds volbracht was, opdat de Schrift vervuld zou worden: Mij dorst!" (יוחנן Yochanan [Johannes] 19:28). Het is bijzonder boeiend te lezen dat ook volgens de פסיקתא רבתי Pesiq'ta Rabati 37:1 het lijden en sterven van de Mashiach in de maand Nisan heeft plaatsgevonden: "Het wordt onderwezen, dat in de maand van Nisan de aartsvaders zullen opstaan en tegen de Mashiach zullen zeggen: Efrayim, onze ware Mashiach, u bent groter dan wij, want u moest lijden voor de zonden van onze kinderen, en vreselijke beproevingen moest u ondergaan. . . . omwille van Israël bent u geworden tot een mikpunt van algemene spot en belachelijk gemaakt voor de volken der aarde; U was in diepe duisternis en uw ogen zagen geen licht, uw huid kleefde aan uw gebeente en uw lichaam was uitgedroogd als een stuk hout; uw ogen werden wazig van het vasten en uw kracht was opgedroogd als een potscherf, al deze kwellingen wegens de ongerechtigheden van onze kinderen..." - Ziet u ook, dat deze Midrash precies op Yeshua slaat? De overeenkomsten zijn verbazingwekkend! Er is nog een andere tekst in de Midrash, waarin vers 16 van Psalm 22 geciteerd wordt: "Op het tijdstip van de verwekking van de Mashiach zal de Heilige, gezegend is Hij, aan hem in detail vertellen wat hem zal overkomen: Er zijn zielen die onder Mijn troon zijn gezet, en het zijn hun zonden die u onder een juk van ijzer zullen neerbuigen en u maken als een kalf waarvan de ogen door het lijden wazig worden... Tijdens de zevenjarige periode die de komst van de Zoon van David voorafgaat, zullen de ijzerstaven op zijn hals worden gebracht en op zijn nek geladen zodat het lichaam van de Mashiach wordt neergebogen. Dan zal hij schreeuwen en hij zal wenen, en zijn stem zal opstijgen tot het hoogste der hemelen, en hij zal tegen G'd zeggen: Meester van het heelal, hoeveel kan mijn kracht verdragen? Hoeveel kan mijn geest verdragen? Hoeveel Mijn adem alvorens het ophoudt? Hoeveel kunnen mijn ledematen lijden? Ben ik niet van vlees en het bloed? Het was de beproeving van de Zoon van David dat David weende en zeide: 'Mijn kracht is verdroomd als een potscherf'. Tijdens de beproeving van de Zoon van David, zal de Heilige, gezegend is Hij, tegen hem zeggen: Efrayim, Mijn ware Mashiach, lang geleden, sinds de zes dagen der Schepping, hebt gij deze beproeving op uzelf genomen. Op dit ogenblik is uw pijn als Mijn pijn. Bij deze woorden zal de Mashiach antwoorden: Nu word ik verzoend. De bediende is tevreden om als zijn Meester te zijn." (פסיקתא רבתי Pesiq'ta Rabati, Pis'qa 36:1-2). David weende voor het lijden van de Mashiach... dit kon niet duidelijker zijn... Het lijden van Yeshua, de Zoon van David die dezelfde is als Efrayim, de Mashiach uit deze Midrash, is met geen pen te beschrijven. Om u toch een indruk te geven hoe gruwelijk de straf was, die Hij voor u en mij heeft ondergaan, wil ik het een en ander uit een aantal naslagwerken citeren: "Kruisiging werd niet door de Romeinen uitgevonden, zij namen deze straf over van de Carthagers of Puniërs, een bevolkingsgroep in Noord-Afrika die ook bij het Romeinse Rijk ingelijfd werd. De Romeinen waren wel degenen die deze straf ontwikkelden tot de gruwelijkste vorm van executie. In Israël werden alleen weggelopen slaven en de ergste misdadigers tegen de staat zo gestraft. Voordat hij aan het kruis werd gehangen, werd de gevangene gezeseld met een zweep met metalen punten; dit veroorzaakte afschuwelijke pijn en bloedverlies. Daarna moest hij de dwarsbalk dragen naar de plaats van de executie. De staande balk stond daar al op zijn plaats. De armen van de gevangene werden uitgestrekt en aan de dwarsbalk gespijkerd, waarna deze aan de staande

balk werd bevestigd; hieraan werden ook zijn voeten vastgespijkerd. Het sterven was zeer langzaam en martelend; soms duurde het dagen. De gekruisigde kreeg vreselijke dorst, het neerhangend hoofd leed aan ondraaglijke hoofdpijn. Hevige koorts en angst kwelden de gevangene. Het hele lichaamsgestel werd aangetast. Doodsoorzaak was uiteindelijk verstikking. Soms werd aan het lijden een eind gemaakt door het breken van de beenderen". (Bronnen: 'De Bijbel gaat open', uitg. Ark boeken, en: 'Bijbelse encyclopedie' uitg. Kok Kampen, 6e druk).

Dit deed Hij voor u - wat doet u voor Hem?

Dit alles heeft Yeshua vrijwillig ondergaan voor u en mij! Hij heeft de straf op Zich genomen, die wij eigenlijk verdiend hebben voor onze zonden en overtredingen. Dit deed Hij voor ons - wat doen wij voor Hem? Dankbaarheid, liefde, toewijding en gehoorzaamheid is het minste wat wij Hem kunnen aanbieden. Dankbaarheid voor Zijn liefde, Zijn geduld met ons en voor alles wat Hij voor ons gedaan heeft; liefde voor Hem, voor Zijn volk en voor al onze medemensen; toewijding aan Zijn Woord en gehoorzaamheid aan Zijn geboden en inzettingen. *"Indien er dan enig beroep op u gedaan mag worden in de Mashiach, indien er enige bemoediging is der liefde, indien er enige gemeenschap is des geestes, indien er enige ontferming en barmhartigheid is, maakt dan mijn blijdschap volkomen door éénsgezind te zijn, één in liefdebetoon, één van ziel, één in streven, zonder zelfzucht of ijdel eerbejag; doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder lette ook op dat van anderen. Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in de Mashiach Yeshua was, die, in de gestalte G'ds zijnde, het G'de gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises. Daarom heeft G'd Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken, opdat in de naam van Yeshua zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden: Yeshua haMashiach is de Heer, tot eer van G'd, de Vader! Daarom, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijde gehoorzaam zijt geweest, blijft, niet alleen zoals in mijn tegenwoordigheid, maar nu des te meer bij mijn afwezigheid, uw behoudenis bewerken met vreze en beven, want G'd is het, die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt. Doet alles zonder morren of bedenkingen, opdat gij onberispelijk en onbesmet moogt zijn, onbesproken kinderen G'ds te midden van een ontaard en verkeerd geslacht, waaronder gij schijnt als lichtende sterren in de wereld, het woord des levens vasthoudende, mij ten roem tegen de dag van de Mashiach, dat ik niet vruchteloos mijn wedloop gelopen, noch vruchteloos mij ingespannen heb. Maar ook indien ik geplengd word bij de offerande en de eredienst van uw geloof, verblijd ik mij, en ik verblijd mij met u allen. Verblijdt gij u evenzo en verblijdt u met mij."* (Filippenzen 2:1-18). Laat u dus niet misleiden door mensen die u op hun websites of in discussies willen wijsmaken dat Psalm 22 alsook Jesaja 53 niets met de Mashiach te maken zouden hebben, want diverse rabbijnse geschriften uit de oudheid laten zien dat deze teksten wel degelijk betrekking hebben op de Mashiach. Alleen konden de rabbijnen nooit een bevredigend antwoord geven op de vraag naar de identiteit van de Mashiach. Wij daarentegen weten het wel, want wij hebben het voorrecht dat wij Yeshua hebben mogen leren kennen: *"Want alzo lief heeft G'd de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe!"* (יְחֻנָּן Yochanan [Johannes] 19:28).

Werner Stauder